

til at køre hurtigere paa denne Bane, end man gjorde. Den højtærede Trafikminister maa altsaa lægge Mærke til, at Indhegningen ikke er et Maal, Thyboerne have stillet sig, men et Middel til at naa en hurtigere Kørsel, og gives der en anden Maade at opnaa dette paa, ville vi ogsaa finde os tilfredse dermed. Dette Andragende blev i Rigsdagen overgivet til de to Udvalg, som havde med Jernbaneloven at gøre henholdsvis i Folketinget og i Landstinget, og den daværende Trafikminister sendte Andragendet til Generaldirektørens Erklæring. Denne høje Herre syntes imidlertid ikke at have synderlig Velvillie tilovers for Thyboerne i saa Henseende, eller lad mig hellere sige den fulde Sandhed, han stillede sig meget uvillig overfor Kravet, ja, han ligefrem fraraadede at opfylde det. Men til Trods for, at Landstingets Jernbaneudvalg var gjort bekendt med Generaldirektørens Erklæring, som det kan læses i den den 11. Maj afgivne Betænkning — den findes i Tillæg B. Sp. 3422 —, vedtog Landstingets Udvalg enstemmig at anbefale Indstillingen af Andragendet til Ministerens Overvejelse. Ved Behandlingen i Landstinget anbefalede Ordføreren og flere andre Medlemmer, deriblandt den ærede 11te kongevalgte Landstingsmand (Jørgen Berthelsen) og det ærede 2det Medlem for 8de Kreds (Johnsen), Andragendet, og ikke en eneste Røst løftede sig i Landstinget mod Henvisningen deraf. Den daværende Trafikminister udtalte da ogsaa, at han var til Sinds at tage dette Andragende under meget velvillig Overvejelse. Nu erindre ærede Kolleger her i Tinget sikkert, at da Jernbaneloven kom fra Landstinget, vedtog vi Indstillingen her uden at forandre et eneste Bogstav eller en eneste Tøddel, og det kan altsaa med nogen Ret siges, at Rigsdagen har ønsket denne Sag løst, og at den daværende Trafikminister vilde have stillet sig velvilligt til Sagen.

Det forekommer mig derfor naturligt, at mine Landsmænd deroppe i den fjerne Afkrog, især efter den Behandling, Andragendet havde faaet, havde næret det Haab, at der paa Finanslovsforslaget i Aar maatte findes en Bevilling til Indhegning og Bevogtning af deres Bane, saa at man derved var kommen det Ønske i Møde, som de nu i en halv Snes Aar have næret og kæmpet og stridt for. Men dette Haab er blevet beskæmmet. Paa Finanslovsforslaget findes ikke nogen Bevilling. Hvorfor? Ja, det ved jeg naturligvis ikke, men jeg tænker, det er gaaet her som saa ofte, at

Generaldirektøren for de danske Statsbaner har vundet en Sejr baade over Rigsdagen og over den højtærede Trafikminister ved at bryde sig fejl om disses Ønsker. Og det forekommer mig, at der er nogen Berettigelse i den Harme, der mødte mig forleden, da jeg var hjemme, og som fik sit Udtryk i et Spørgsmaal fra en anset Mand. Spørgsmaalet lød saaledes: Hvad skulle vi egentlig med Regering og Rigsdag, naar een eneste overordnet Embedsmand er i Stand til at forkludre det hele?

Jeg begyndte med at sige, at jeg vilde ringe en Smule for de døve Øren. Jeg har ikke valgt at bruge Stormklokken med det stærke Drøn, den Klokke, i hvis Reb der i disse Dage bliver grebet med særlig stor Villighed fra flere Sider. Jeg har derimod villet bruge de smaa Klokker, og jeg har gerne i deres Klang villet lægge noget indsmigrende, nogle lokkende Toner. Derfor spørger jeg den højtærede Trafikminister: Kunne mine Landsmænd derovre i den fjerne Afkrog vente, at Ministeren til 2den Behandling af Finansloven vil stille Forslag om en saadan Indhegning og Bevogtning af Thyboernes Bane, eller vil han ikke?

Jeg sagde ogsaa før, at det ikke var et Maal, men et Middel, og maaske kan den højtærede Minister finde anden Udvej. Jeg tror, der gives en anden Udvej, idet man nemlig i andre Lande kan køre meget hurtigere paa uindhegnede Baner, end vi gøre her til Lands, og selv om man ikke som nede i Tyskland kommer til en Fart af 10 Mil i Timen, hvad der for øvrigt ikke vilde forfærde os derovre i Thy, kunde ringere ogsaa gøre det. Vi var svært godt fornøjede med Halvdelen, og vi var svært godt fornøjede, naar det kom til at gælde blot de to Persontog, vi have paa denne Bane. Kunde der komme Fart paa dem, maatte de gerne køre langsomt med de andre Tog.

Medens jeg har Ordet, vilde jeg ogsaa gerne stille et Par Spørgsmaal til den højtærede Landbrugsminister. Det angaar et Andragende, som tidlig i Foraaret 1908 blev indgivet til Landbrugsministeriet af Beboerne i Lodbjerg Sogn om, at Staten skulde opkøbe deres Klitlodder og derpaa anlægge en Klitplantage. Jeg havde i Fjor ved Finanslovens første Behandling Lejlighed til at omtale denne Sag. Jeg skal derfor ikke komme nærmere ind paa den nu, men det er en given Ting, at det for disse Folk er af overordentlig stor Betydning, om en saadan Plantage kunde blive anlagt. Det er helt anderledes at